

L'abstenció pot batre el rècord

L'enquesta indica que els catalans que aniran a les urnes el 9-M amb prou feines arribaran al 60%

ÀNGELS PONT

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 18.01.08

Els resultats del Baròmetre d'hivern posen de manifest que, tal com estan les coses ara mateix, l'abstenció tornarà a ser a Catalunya una de les variables més comentades la mateixa nit electoral i els dies posteriors. Les dades actuals indiquen que si les eleccions se celebressin en aquests moments amb prou feines el 60% dels catalans anirien a les urnes. En cas que s'acabés confirmant aquest fet assoliríem un nou rècord, ja que la participació més baixa d'unes eleccions generals és la de l'any 2000 (64%), quan el Partit Popular d'Aznar va guanyar per majoria absoluta a Espanya.

Per bé que no tenim respostes directes que ens diguin el perquè d'aquesta predisposició més baixa a anar a les urnes, sí que tenim indicadors diversos que apunten els motius pels quals molts catalans es poden acabar inhibint d'exercir el seu dret a vot.

1. Per una banda, indicadors estrictament polítics, com per exemple el més del 10% dels ciutadans que es manifesten, de manera espontània, descontents amb la política i/o els polítics o la intenció de votar en blanc que declaren gairebé un 5% dels entrevistats (menys de l'1% en les anteriors generals).

2. Per una altra banda, la preocupació per la qüestió de les relacions entre Catalunya i Espanya, el reconeixement de la identitat catalana o el finançament. En l'últim any ha crescut notablement i la cita espontàniament al voltant del 25% dels catalans.

3. La materialització d'aquest malestar en alguns temes molt concrets, com la crisi de les infraestructures que el nostre país ha sofert l'últim any --citada en els diferents àmbits territorials de Catalunya-- i que els ciutadans situen com la primera preocupació per sobre de l'habitatge, l'ocupació o la immigració.

4. I, òbviament relacionat amb aquest incidents, un ambient generalitzat de descontentament de la manera com evoluciona Catalunya i unes expectatives incertes de cara al futur.

Aquesta mateixa percepció de la majoria de catalans explica la gran estabilitat en l'estimació dels resultats electorals de cara a les properes eleccions generals. Aquesta estabilitat fins i tot l'expressa l'augment del Partit Popular (el PP a Espanya va perdre un 20% dels escons, mentre que a Catalunya en va perdre el 50%) i també el retrocés d'ERC a Catalunya, ambdós amb uns resultats excessivament conjunturals per les circumstàncies en què es van desenvolupar les eleccions del 2004. Fins i tot, m'atreviria a dir que l'estimació actual d'aquests partits respon més als resultats reals del 2004, si traguéssim de context l'estat de tensió i estrès en què es van produir aquelles eleccions.

Ara com ara l'estimació no fa res més que traslluir de manera semblant les tendències que s'han donat en els últims comicis electorals celebrats a Catalunya. Per tant, es reproduiria una situació d'estabilitat en què

tothom hi perd perquè hi ha més abstenció, però els partits es queden igual perquè els descontentaments es distribueixen d'una manera similar en els diferents electorats. Ara bé, aquesta calma relativa en els resultats en un context tan remogut (protagonitzat per un estat crític d'opinió) ens obliga a una certa cautela i a seguir de prop els esdeveniments, les ofertes i les jugades que cadascuna de les opcions polítiques desenvolupin durant la precampanya, que ja s'ha iniciat, i la campanya. En aquest sentit, l'experiència electoral del nostre país (i en especial per les eleccions generals) ens diu que la participació electoral únicament serà possible aixecar-la en la mesura que augmenti la competitivitat a Espanya entre els dos grans i el valor d'excepcionalitat i utilitat que se li acabi atribuït.